Echinocereus sciurus

(K. Brandegee) Dams 1904

Család Cactaceae

A név jelentése: A nemzetség neve a latin "echinus"= *sün,* valamint a "cereus" = *gyertya, fáklya* szavak összetételéből áll. Az előtag a növények tövises voltára utal, a cereus pedig az oszlopszerű testfelépítés sajátságait jellemzi. A "sciurus" latinul *mókust* jelent, ami a virágbimbónak vagy a növény hajtásának pamacsszerű alakjára utal, amely hasonlít a vörös mókus farkára.

Első leírás: Zoe 5: 192-193, 1904.

Szinonímák: *Cereus sciurus* K. BRANDEGEE 1904.

Leírása: A növény pozsgás szára sötétzöld, egyenes, hengeres, általában tőben sarjadzik, telepeket alkot. Gyökérzete szálas, elágazó, megvastagodásokkal. Bordáinak száma 12-17 lehet, enyhén dudorosak. Areolái kerekek, kb. 5-8 mm-re állnak egymástól. Középtövisei (2-4 db) és 15-20 peremtövise nehezen különíthetők el, mind 15 mm hosszúak, színük sárgától halvány barnáig változhat, sötétebb csúccsal. A virág tölcsér alakú, több mint 9 cm átmérőjű, lefelé hajló leplekkel. A leplek a rózsaszínes pirostól a magentáig változhatnak, a tövüknél halványabbak. A porzószálak sárgászöldek, sárga porzókkal és virágporral. A bibe hosszú, a lepleken túlér, több mint 15 bibeága van. A virágcsövet és a termésfalat areolák fedik, amelyeken több mint 20 tövis van, s amelyek kb. 20 mm hosszúak, kevés rövid gyapjúval. A termése gömb alakú, helyenként vöröses árnyalattal, fehér ragacsos terméshússal. A magok feketék, kb. 1 mm nagyságúak, a maghéj dudoros.

Elterjedése, élőhelye: Mexikóba a Kaliforniai-félsziget legdélibb részén, kb. 50-100 m magasságban, alacsony dombokon, gránitsziklákon egyéb növényekkel (ritkás cserjék stb.) alkot társulást.

Kultúra: Magról való szaporítása elég nehéz. Talaja magas ásványtartalmú legyen, gránit törmelékkel. Télen a hőmérséklet fagypont közeli lehet, bár az irodalmak magas teleltetési hőmérsékletről írnak. A virágok késő nyáron jelennek meg, ha február után kezdjük meg az öntözését. Magról nem könnyű felnevelni, túlzott öntözésre érzékeny növény. Nyáron a kifejlett egyedek hozzászoktatás után intenzív napsütésen érik el termőhelyi megjelenésüket.

Egyéb: Legközelebbi rokona az *E. bristolii*, de annak areolái oválisak, középtövisei fehérek sötétebb heggyel.

Kép: Bodor János **, szöveg:** Sorin Copăcescu, **fordította:** Lőrincz István

Lektorálta és **kiegészítette:** Papp László